

TRES-CENTS U

Un relat de: [celesti1462](#)

SI ME MOR
QUE LA MAR
NO M'ASSENALI

Així es titularà el meu llibre de poemes.

Ho tenia clar, l'Ernst.

Passava les hores -després de plegar de la feina, fer-se el sopar, rentar el plat, netejar el pis (massa gran), estirar-se al sofà, quedar clapat i despertar en plena nit- pensant sobre què tractaria el seu pròxim sonet, com s'ho faria per a expressar allò que sentia i emocionar els lectors. Era la seva primera aproximació al sentiment de pèrdua després de quedar vidu. Havia de ser l'últim poema que faria sobre el dolor de la soledat. Ja en tenia els mots, els adjectius i els adverbis: enyor, alè, malastruc, traïció, mort, abandó i eternitat; erm, dissortat, estimada, bella nit... Foscor, final... I perdó.

SI ME MOR
QUE LA MAR
NO M'ASSENALI

Tres-cents poemes agrupats en emocions, associades a les estacions i el temps que s'escola, indeturable. La primavera, amb els càntics d'amor i erotisme de les primeres conquestes i els corresponents desenganys. L'estiu, ple de força, sexe sobtat, esporàdic i esmunyedís, suor i disbauxa. La tardor, melancòlica visió dels anys que passen monòtons davant dels ulls i la rutina sinuosa de l'avorriment conjugal i les primeres banyes. I l'hivern, fred i colgat de la neu que omple les hores d'un indefinit i infinit pesar figures vora l'estufa de llenya d'imitació, pantalla plana de troncs cruixents i llàgrimes vermelles que s'enfilen i et tanquen els ulls. Potser demà no els obriràs o en l'oblit no coneixeràs els fills...

Tes-cents poemes i ara que feia l'últim s'adonava que no ho havia dit a ningú, mai. Aquella malentesa, maleïda prudència que li feia creure que no valien res, els seus versos. Que ningú no els publicaria i que es perdrien amb ell, si moria... Si moria, escarxofat al balancí, fent veure que fumava en una pipa de plàstic després d'acabar-se d'un glop la darrera copa de moscatell, aquesta vegada amanida amb una mica de lleixiu i matarrates...